

При кучето

— Не бой се, кака, помилвай кучето

МАРТЪ.

Баба Марта е прѣдъ нази,
Люта е тя, всичко мрази.

Всѣкога е ядовита,
Начумерена, сѣрдита.

По душа си тя прилича
На дѣцата, и обича:

Да се сѣрди, да се смѣе,
Ту пѣкъ сълзици да лѣе. . . .

За прѣдъ хора не е цвѣте —
Въ нея милостъ не дирете!

Теменушковъ.

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

КОКИЧЕ.

Зимно слънчице припекло,
Намалъли студоветъ,
Младичка тръва израсла
По горитъ, хълмоветъ.

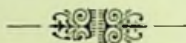
Бълоликото кокиче
Тукъ-тамъ е нацъвтѣло,
Изъ глогини, изъ тръвици
Бъло си челце подало.

И на тръвки мили дума:
— Дружки мои, мили, върни,
Не глушете ме, любезни,
Малка мома да ме зърне.

Азъ нали съмъ, дружки мили,
На цвѣтята първенчето;
Нека съ мене да увие
Китката си и вѣнчето.

Мѣсто ми сторете, моля:
Скоро азъ ще огасна;
Дойдохъ само да обадя,
Че дошла е пролѣтъ красна.

(Изъ сборнячето „Българска Звѣзда“ отъ
Данко Поповъ)

Пазете си зжбитѣ!

алкия Петко е боленъ и то много боленъ. Отъ нѣколко де на той не може да си намѣри мѣсто, да се успокои. . . . Не може н сънь да спи. . . . Цѣла нощъ се върти въ дрехитѣ и търпи силни болки. . . . Болятъ го двата кѣтни зжба.

По рано всичкитѣ му зжби бѣха здрави; ала прѣди една година, започна да го боли ту единъ, ту други зжбѣ. Причината на това е самъ той.

Родителитѣ много пжти му казваха, да си пази зжбитѣ, ала Петко не искаше и да знае. Той чупѣше съ зжбитѣ си орѣхи, лѣшници, захаръ и много други твърди прѣдмети. А и често ги чистѣше съ игла, клечки и пр. Отъ това и зжбитѣ му се поврѣдиха.

Освѣнъ това слѣдъ като яде нѣкое горѣщо

ястие — супа, чай и пр., ще се напие веднага съ студена вода. Не обръщаше никакво внимание, че водата била много студена, или много горъща, та е вредителна за зъбитъ, ако се пие.

Петко никога не омпваше зъбитъ си. Татко му бѣ купилъ една малка четка за зъби, но той

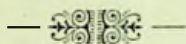
нито веднажъ не взема, слѣдъ ядене, да си измие съ нея устата и зѣбитъ.

Ето защо сега започнаха да го болятъ.

Вече цѣла седмица отъ какъ Петко боледува. Дохожда лѣкаря да го прѣгледа и му даде лѣкове. Майка му го прѣвѣрза, за да поулекнатъ болкитъ му.

Слѣдъ нѣколко дена лѣкаря извади и двата му кѣтни зѣба. Тѣ бѣха наедени и много поврѣдени.

Едва тогава Петко се успокой, но остана съ два зѣба по-малко.

Какъ се прѣхранватъ дивитъ хора.

тъ далечнитъ земи — Африка и Австралия се намиратъ племена, които си живѣятъ по горитъ и полетата въ диво състояние. Въ незапомнени врѣмена всичкитъ хора сж живѣели разпрѣснато по горитъ и полетата. Но, когато разбрали, че тѣй прѣснати, звѣроветъ ги нападатъ и изядатъ, тѣ започнали да се посѣбиратъ на групички.

Още по послѣ тѣзи групи се събирали по двѣ три наедно и почнали да се биятъ по между си — съ съседитъ си.

Едни отъ тѣзи племена започнали да опито-

мяватъ разни животни, захванали да работятъ земята и напръднали тѣй, както днесъ ги виждаме. Много други племена пъкъ и до днесъ си останали въ диво състояние. Тѣ нѣматъ държава като насъ, и не живѣятъ на постоянно мѣсто. Ходятъ или съвсѣмъ голи, или пъкъ си намѣтатъ по една кожа отъ убититѣ животни.

Тѣ обичатъ да си шарятъ тѣлата съ горѣщо желѣзо, пробиватъ си носовѣтъ, устнитѣ, ушитѣ и си закачатъ разни халки.

Никога не се кѣпятъ. Затова ги хващатъ разни болести. отъ които умиратъ, та не могатъ да се развѣждатъ по много.

Всичкитѣ имъ сѣчива сж една тояга, стрѣла и брадва направена отъ изостренъ камъкъ.

Хранятъ се съ корени и плодеветѣ на нѣкои растения, съ бубулечки, червеи, риба и съ месото на разнитѣ животни. Ако имъ попадне бѣлъ човѣкъ (тѣ сж черни и обрасли въ косми) и него не оставятъ живъ

Когато ще си добиватъ храна, цѣлото племе работи. Заобикалятъ отъ всички страни лѣсътъ, хващатъ се и образуватъ едно голѣмо колело. Влизатъ въ лѣсътъ най-силнитѣ мъже и почватъ да крѣщятъ. Изплашенитѣ животни почватъ да бѣгатъ. Пазачитѣ биятъ съ дървета и стрѣли, до като изгонятъ всички животни. Слѣдъ това събиратъ убититѣ животни; насѣдватъ пакъ всички и нѣколко души разпрѣдѣлятъ всичкото месо по равно на цѣлото племе. Месото го ядатъ сурово.

Кѣщи за живѣне нѣматъ, а се пѣхатъ въ пещеритѣ или хралупитѣ на голѣмитѣ дървета. Когато огладнеятъ, пакъ трѣгватъ задружно за

ловъ. Можете да си помислите колко трудно се добива храна за голкова души и колко гладуватъ тѣзи племена! Често става сбиване между такива племена заради нѣкой лѣсъ, или нѣкой рѣка. Тѣзи, които побѣдятъ, тѣ излавятъ рибата или дивечя. Побѣденото племе тогава отива на друга страна и тамъ може на ново да се бие до като си намѣри храна.

Европейцитѣ сж хващали диви хора, ала не сж могли да ги опитомятъ. Много години трѣбва да се минатъ, до като тия племена почнатъ да живѣятъ като насъ.

Ето така живѣятъ тѣзи племена, които нѣматъ никакви познания отъ науката. Напр. по смѣтане, нѣкои отъ тѣхъ знаятъ да броятъ само до 5. Учението само може да направи тѣзи племена да живѣятъ като насъ

РАЗСЪРДЕНИ

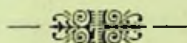
Отъ мъничка разглезена
Стана Зойка присмѣхулка;
Ето днеска тя Иванча
Го нарече *мждра булка*.

Нищо нѣщо, но пъкъ Ваньо
Се разсърди и зарече,
На сестра си, дѣтъ се смѣе,
Да не казва дума вече.

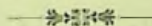
Но пъкъ тя го не остави
Да я гледа тъй сърдито,
И захвана да го гали,
Да се смѣе дяволито.

Той разсърденъ на часа се
Гърбомъ разгнѣвенъ обърна,
Тя засмѣна изотзадъ
Неусѣтно го прѣгърна.

Ст. Г. Къосевъ.

ТЪЗИ СЪЖ МОИ . . .

нка е много радостна . . . И
какъ ли пъкъ да не се радва
като иматъ малки патенца!

Щомъ като врѣмето се упра-
ви я започна да става по-топ-
ло, *Марга*, голѣмата и хубава-
та имъ кокошка, не се вижда-
ше вече по двора. А кѣдъ ли
бѣше отишла тя?

Анка се научи отъ майка си,
че тя, отъ прѣди нѣколко дена, лежи въ кош-
ницата надъ нѣколко яйца и ги мѣти. *Марга* по-
стояно стоеше надъ яйцата. Само сутринъ ще

стане. да похапне малко и пакъ бърза да отиде въ кошницата Тя сега не е тъй весела, както по-рано. Постоянно кърри и като, че не ѝ се иска да отиватъ при нея . . .

Слѣдъ три седмици *Марга* водѣше слѣдъ себе си нѣколко малки патенца. Бѣха ѝ турили яйца отъ патка. Тѣ всички се излупиха.

Слѣнцето се бѣ издигнало доста на високо.

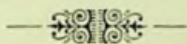
Колко е то приятно прѣзъ мѣсецъ мартъ, слѣдъ изминалитѣ вече студени дни! . . . А на хубавото и топло врѣме най-много се радватъ дѣцата.

Анка бѣ излѣзла на двора и си играеше. Въ това врѣме кокошката, съ малкитѣ патенца, дойде при нея. Тѣ безгрижно тичаха около нея, пискаха и си търсеха храница . . . Анка си улови двѣ патенца и ги прѣгърна.

Кокошката, като видѣ че ѝ уловиха двѣтѣ патенца, започна да куткудечи и се приближи до Анка. Тя като че искаше да ѝ каже да не ѝ взема дѣцата.

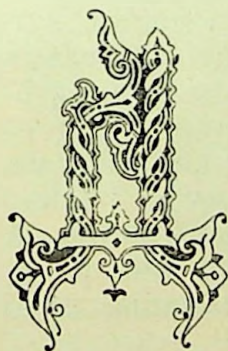
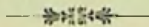
— Тѣзи сѣ мои, Марге,—каза Анка и започна да милва и се радва на патенцата . . .

Ала тя не ги държа много въ рѣцѣтѣ си. Слѣдъ като имъ се понарадва пустна ги при другитѣ. Слѣдъ това прѣсна имъ малко храница и отиде при майка си.

ДВАМА ДРУГАРИ.

(Една случка)

Ѣдо Цоню и дѣдо Колю сѣ другари още отъ млади години. Тѣ живѣятъ въ едно балканско село. Единъ хубавъ пролѣтенъ день, вземаха брадвитѣ си и тръгнаха въ гората за дърва.

Навлѣзоха доста на вѣтрѣ въ гората. На срѣща имъ, на една малка полянка, видѣха ед-

на мечка, съ двѣ малки мечета Мечката дръмѣше лѣниво на топлото слънце, а малкитѣ си играяха около нея.

Двамата другари се спрѣха. Дѣдо Цоню не се уплаши, а тихичко проговори на другаря си:

— Искашъ ли да взема тия двѣ мечета? Азъ ще уплаша майка имъ и тя отъ страхъ ще избѣга.

— Остави, моля ти се, ще те изяде! . . . казваше му дѣдо Колю.

— Не, мене не ме е страхъ! Нали знаешъ, че и на младо врѣме бѣхъ юнакъ!

Дѣдо Колю, колкото и да му се молѣше и убѣждаше, той не го послуша.

— На, вземи брадвата ми и гледай какво ще направя!

— Не я оставяй! Какво ще правишъ безъ нея?!

— Менѣ не ми трѣбва да ми прѣчи въ ржѣтъ! — каза той, остави брадвата си и трѣгна.

Дѣдо Колю се подрѣпна на вѣтрѣ въ гората и отъ тамъ съ страхъ гледаше какво ще направи другаря му.

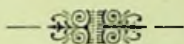
Дѣдо Цоню полека и неусѣтно се приближи задъ гърба на мечката. По-запрѣ се малко. Отвори си устата и извика силно, колкото му гласъ държи. Мечката, вмѣсто да се уплаши и да избѣга, веднага се обърна, изправи се срѣщу лицето му, отвори устата си и силно започна да реве. Още малко и ще се хвърли върху му. . . Дѣдо Цоню отъ страхъ изтрѣпна на мѣстото си. А разярената мечка, съ силно отворени очи и зинали уста, стоеше неподвижно и чакаше само едно малко негово помръдване. . .

Въ това врѣме дѣдо Колю извика: „Бѣгай, че ще те изяде!“ Мечката, като чу тоя викъ,

одръпна се и, види се, помисли че я прислѣдватъ много хора. Тя бутна съ кракъ малкитѣ си, да втрвятъ слѣдъ нея и съ рѣмжене навлѣзе въ гората.

Дѣдо Цоню отиде при другаря си цѣлъ поблѣднѣлъ и съ напукани отъ страхъ устни. Не можеше нищо да продума. Веднага дѣдо Колю му даде да пийне малко водица и той се посѣвзе. Той благодари на другаря си, за гдѣто му извикалъ и спасилъ живота си.

— Съ мечка шега не бива, каза дѣдо Колю. Тѣ продължиха пѣтя си и започнаха да сѣчатъ дърва. До вечерята разговора имъ бѣ все за мечката и често се оглеждаха да не би да изкочи отъ нѣкъдѣ.

МАЙЧИНА ЛЮБОВЬ.

Въ едно малко балканско селце, чичо Стою хранилъ около петнадесетъ овце. Една отъ овцетѣ му родила двѣ бѣли, хубави агънца. Тя много обичала своитѣ агънца и никога не се отдѣляла отъ тѣхъ. Веднажъ овцата скрипомъ напуснала стадсто и се върнала въ кошарата при малкитѣ си агънца. Започнала да ги ближе и ги накърмила.

Слѣдъ това овцата излѣзла вънъ и повела съ себе си двѣтѣ агънца. Тя ги завела на при-

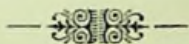

пекъ, задъ единъ хълмъ, гдѣто пасли на близу и другитѣ овце Малкитѣ агънца се наскачали радостно около майка си и легнали да си почиватъ. При тѣхъ легнала и овцата

Единъ вълкъ който подушилъ стадото, стоялъ на близу и чакалъ да падне мъгла, за да си грабне нѣкоя овца Като обикалялъ отъ далечъ около стадото, миналъ край майката съ двѣтѣ агъна. Овцата, щомъ видѣла вълка, скочила бърже и се приготвила да варди дѣцата си. Вълкътъ отворилъ широкитѣ си уста и започналъ да трака зѣбитѣ си . . .

Но *майката* се затекла бърже къмъ него и го ударила силно съ малкитѣ си рога по челото. Вълкътъ се дръпналъ на страна и започналъ да вие страшно, за да я уплаши съ виенето си. Ала кучетата го усѣтили и се хукнали къмъ мѣстото, гдѣто билъ вълка. Щомъ като вълкътъ чулъ лаенето на кучетата, оставилъ овцата и избѣгалъ въ гората.

А овцата се избавила отъ гладния вълкъ благодарение на своята *сърденостъ*; съ нея тя избавила и малкитѣ агънца.

В Ъ С О Ф И Я.

отелътъ, въ който слѣзохме е на улица „Мария Луиза,“ Той е голѣмъ. Колко много стѣлби прѣминахме, до като отидемъ въ стаята си. . . .

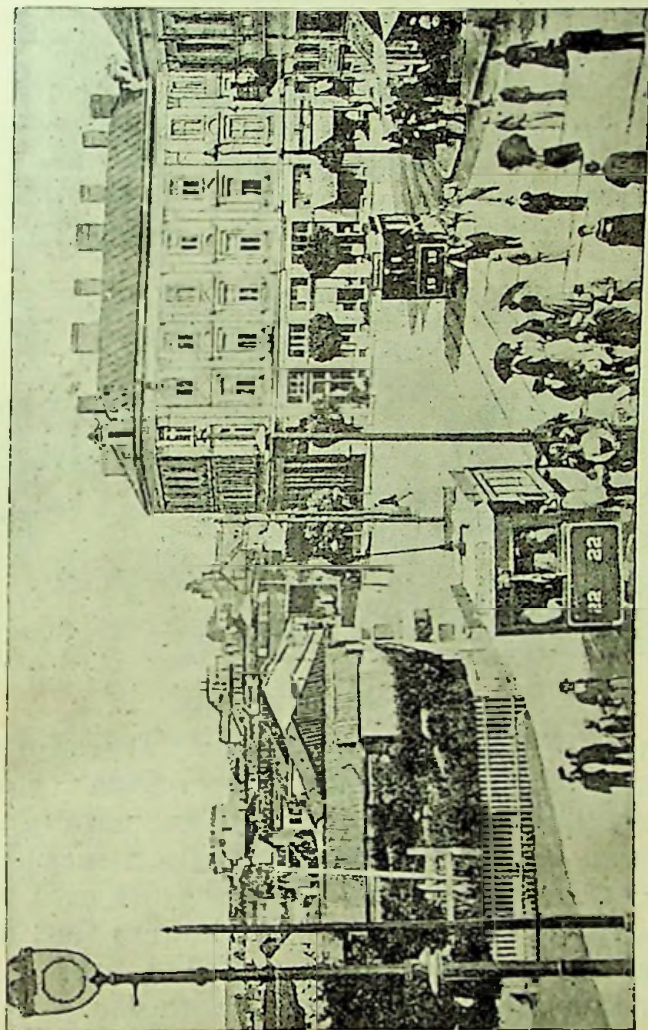
Вечерята излѣзохме на разходка изъ града. Азъ останахъ очуденъ. Цѣлия градъ свѣтналъ. На улицата е свѣтло, сѣщо като денемъ. . . На високи желѣзни стѣлбове има фенери, съ голѣми свѣтли кѣлба, които издаватъ силна свѣтлина. Такива стѣлбове има наредени много на често изъ улицитѣ. Това сѣ *електрически* фенери. Цѣлия градъ се освѣтлява съ електричество. Азъ не можахъ да се нарадвамъ на приятната тази електрическа свѣтлина. . . .

А хора изъ улицитѣ—пѣлно. Дюгенитѣ отворени, свѣтнали, драго ти е да ходишъ и да гледашъ. Трамваитѣ постоянно кръстосватъ, заминаватъ и се връщатъ, и съ своето дрънкане оживяватъ още повече улицитѣ.

А ще попитате, отъ гдѣ ли е това електричество? Най-първо и азъ не можахъ да си обясня, ала тате ми разказа, че то се получавало отъ водата на *р. Искъръ*. И сега *р. Искъръ*, освѣнъ чѣ напоява Софийското поле, но и освѣтлява цѣла София. Въ по-голѣмитѣ заведения, въ кѣщитѣ, на всѣкъждѣ, все електрическо освѣтление. И колко удобно и лесно за всички. . . . Завърти *кранчето* на ламбата, което е закрѣпено на стѣната, и ламбата веднага свѣтва. Има и малки нощни ламбички, съ по-слаба електрическа свѣтлина.

На другия день ние излѣзохме на разходка изъ града. Всичко ми се харесва. А пѣкъ движение: едни на горѣ, други на долу, улицитѣ пѣлни съ хора. Спрѣхме се на единъ площадъ. Той се казва „*Баня-баши*.“ Тукъ на близу е банята. Има и една джамия, останала отъ турско врѣме.

Площадътъ е малкъ, но отъ тукъ започватъ нѣколко улици, по които е най-оживено.

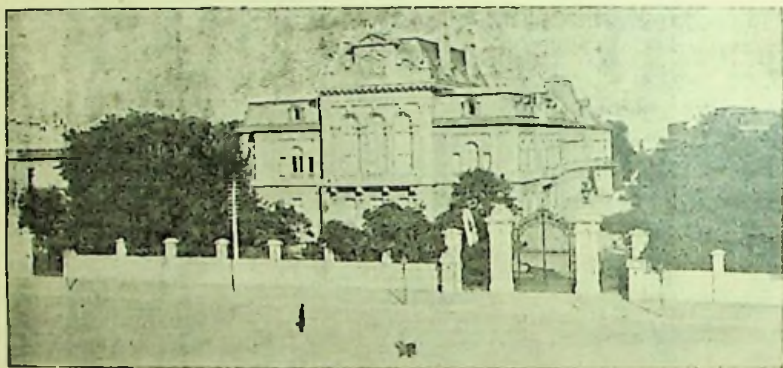
Площадъ «Баня-баши».

Ето прѣдъ насъ е трамвая № 22 Отъ него слѣзоха нѣколко души. Прѣди малко замина на го-

рѣ и трамвая № 15. Тѣ идатъ отъ станцията и заминаха къмъ „Търговска“ улица.

Тръгнахме и ние слѣдъ тѣхъ. Отъ двѣтѣ ни страни се издигатъ високи, голѣми и много красиви здания. По *тротуаритѣ* едва се разминаваме. По цѣлата тази улица има дюгени и магазини, пълни съ стоки. А пъкъ какъ хубаво сѣ наредени! . . . Всичко каквото потъренишъ има.

Излѣзохме на една улица, доста широка, която отива отъ западъ къмъ истокъ. Тази улица

Княжеския дворецъ

се казва: „Булевардъ Дондуковъ.“ Ние продължихме пътя си на горѣ по „Търговска“ улица.

Стигнахме на единъ голѣмъ площадъ Той е нареченъ на името на първия български князь — площадъ „Александъръ I“. По срѣдата е направенъ единъ шадраванъ. На около се издигатъ високи, по на нѣколко етажъ здания.

Прѣдъ насъ е *двореца* на княза.

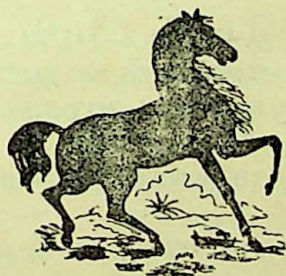
Това е едно голѣмо и хубаво здание. На около е заградено съ нискъ зидъ, отъ горѣ съ желѣзни прѣчки. Въ срѣдата е голѣмата врата

отъ гдѣто се влиза въ двореца. Вжтрѣ и на око-
ло всичко хубаво наредено—дървета, цвѣтя, да
ти е драго да гледашъ. Отъ горѣ на зданието
има единъ високъ дървенъ прѣтъ. Тате ми ка-
за, че когато княза е въ двореца си, на прѣта
се развѣва едно голѣмо знаме. Сега на прѣтътъ
нѣмаше нищо.

На югъ отъ двореца е *градската градина*.
Ние влѣзохме вжтрѣ. Колко е хубава! Какъ до-
брѣ е уредена! И въ нашия градъ има градина,
но тази ми се много хареса, поради хубавитѣ
цвѣтя и дървета. Тукъ тамъ има и бѣли *ста-
туй*. Седнахме на едно канапе да си отпочинемъ.

Наближаваше обѣдъ. Като излѣзохме отъ
къмъ западната страна на градината, минахме
покрай едно праздно мѣсто, натрупано съ камъ-
не. Тате ми каза, че за напрѣдъ тукъ ще се на-
прави едно хубаво и голѣмо здание. То ще бѣ-
де общинското управление—кметството.

Качихме се на трамвая и отидохме въ хо-
тела на обѣдъ.

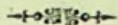
СЛАДЪКЪ СЪНЪ

Нашъ Иванчо цѣли день
Е съ другарчета игралъ
Вижте сега уморенъ
Какъ е сладичко засналъ!

Спи той, но сънува пакъ,
Че съ другарчета играй,
Съкашъ, че ги гледа какъ
Прикатъ весели безкрай.

Ц. Калчевъ.

ЛИСИЦАТА.

Много е писано и говорено за лисицата. Всѣки е чувалъ по нѣщо за нейния животъ. Нейното име пълни приказкитъ; „кума лиса“ е станала вече пословична. Ала, наистина, интересенъ е живота на това горско животно. То е до толкова хитро и умно, щото всѣка негова стѣпка е обмислена отъ по напредъ.

Ето, азъ ще ви разкажа, какъ тя си урежда жилището и какъ си добива храна.

Лисицата избира най-скришно мѣсто въ гората и тамъ си прави жилището. Въ дънера на нѣкое голѣмо дърво, издѣлбава дълбока дупка, очиства я добръ и я раздѣля на три части. При всѣка една частъ турга прѣграда.

По този начинъ жилището ѝ се раздѣля на три стаи. Най-вътрѣшната стая е опрѣдѣлена за малкитъ и за спане; срѣдната—за ядене, а външната—да наблюдава да не дойде неприятелъ, или за приготвяне, когато ще отива на ловъ. Отъ вънъ жилището е така направено, щото никакъ да се не забѣлѣзва.

Лисицата често пѣти обича да излиза съ малкитъ си на разходка. Но не се отдалечава твърдѣ отъ жилището си, за да не би да я нападнатъ, та да не може да скрие малкитъ си.

А ето какъ тя извършва лова си:

Най-първо, ако има малки, настани ги въ вътрѣшната стая. Слѣдъ това отива при входа на дупката и разглежда внимателно що има отвънъ. Като се увѣри, че никой не ще я забѣлѣжи, тя веднага скоква напредъ и се изгубва

въ шубрацитѣ. За да изгуби диритѣ си, тя постоянно кръстосва пътя си. Излѣзе ли отъ гора-

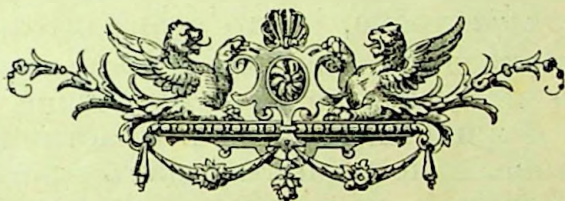

та, разгледа внимателно напрѣдъ и тогава трѣгва.
Като наближи селската къща, спира се за

нѣколко минути, услущва се добрѣ, за да се увѣри дали е всичко заспало. Ако чуе шумъ, тя се спира, сгущва се и дори спира дишането си. Мине ли опасността, тя съ най-леки стѣпки обикаля оградата и прѣзъ най-малката дупка се провира въ двора. Тукъ пакъ има почивка. Разглежда внимателно на около и, щомъ се увѣри че нѣма опасностъ, трѣгва къмъ курника. Очитѣ ѝ свѣтятъ и тѣрсятъ жертвата; краката ѝ леко стѣпнатъ, за да се не разбудятъ кучетата.

Щомъ наближи курника, като стрѣла се спуща върху жертвата си, веднага я удушва и за минута избѣгва съ нея вѣнъ отъ оградата.

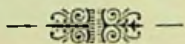
На слѣдующата нощъ, лисицата е пакъ го-стенка на този курникъ. Сега тя е още по внимателна.

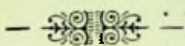
1. Горѣщо ястие. Извѣстно е, че за доброто хранене на тѣлото, трѣбва да се прѣдпочита топлата храна прѣдъ студената. Но пъкъ трѣбва винаги да пазимъ, да не би да се хранимъ съ много горѣща храна, която е врѣдителна.

Малкитѣ дѣца и да имъ даваме горѣща храна, тѣ не я ядатъ, до като не изтине. Сжщото правятъ и животнитѣ. Ала възрастнитѣ хора не пазятъ това, а често пжти ядатъ много горѣщо ястие. Лѣкаритѣ сж намѣрили, че горѣщитѣ ястия поврѣждатъ хранителнитѣ органи, защото опарватъ лигавата ципа на хранопровода, стомаха и чървата. А отъ това произлизатъ различни болести. Ето защо всѣки трѣбва да се пази, да не яде много горѣщо ястие.

Редактира: Н. Михалевъ

Тѣй живѣять нашата Мицка и двѣтѣ котенца. Тѣхния животъ едва го има и между сѣщински брата. Колко добродушни сѣ животнитѣ!

Подарѣкъ на бая.

Дрѣжъ, Еленке, съ двѣ ржизъ
И крѣпи това яйце.

Нека право да стой
Да му дръпна азъ бои,
Та да свѣти, да лъци —
Само хубаво дръжъ ти!
Че на батя въ Тутраканъ
Ще го пратимъ армаганъ:
Стана вече двѣ писма
Какъ изпраца у дома,
Че великденски дене
На чужбина ще мине.

Ц. Калчевъ.

Сираче.

Велко билъ милостиво дѣтене. Най му било мило кога види малко бѣдно сираче, защото и неговата майка на скоро била умрѣла.

Еднажъ дошло у тѣхъ едно малко просяче. То било слабо и черво. Дрехитѣ му биле изпожсани и месата му се виждали.

Велко, като го видѣлъ, казалъ си: „това момче е по нещастно отъ мене, защото азъ имамъ поне баща, който е богатъ и не ходя тѣй голъ и гладенъ“.

Слѣдъ това Велко веднага отишълъ при баща си и го помолилъ да помогне на сирачето съ каквото може. Бащата нахранилъ сирачето, далъ му единъ катъ вѣхти велкови дрехи и го попиталъ желае ли да се учи.

Сирачето разплакано отговорило, че много
желае да се учи, но нѣма съ какво да се из-
дѣржа. Тогава бащата съжалилъ това бѣдно дѣ-
те, прибралъ го у тѣхъ си и го пращалъ на
училище. Велко и сирачето се много обикнали
и си живѣели като сѣщи братчета.

Н о щ ъ.

*Ето слънце вече залѣзе,
Скри се задъ гората.
Черенъ мракъ се бѣрже спусна
— Вредъ покри земята.*

*Скоро надъ насъ — тамъ високо
Горѣ на небето,
Свѣтна пълна мѣсечинка
Клати си челото;*

*А край нея рой звѣздици
Нареждатъ се, трѣпкатъ,
И задружно сѣкашъ мило
Шепнатъ и ни гледкатъ:*

*„Спѣте тихо, братя мили,
Отъ трудъ починѣте!
И въ зори съ прѣсни сили
Щакъ се затрудѣте!“*

с. Кралъ-Бунаръ

К. П Поповъ.

Нашето село.

Колко е хубаво нашето село! То е разположено на едно високо и равно мѣсто.

Отъ всички страни е заобиколено съ зелена гора и плодородни полета, гдѣто на много мѣста блика студена изворна вода. Двороветѣ му сж посадени съ много плодородни дръвчета. Отъ далечъ, прѣзъ зеленитѣ листа на дърветата, се бѣлѣятъ стѣнитѣ и червенѣятъ кермиденитѣ покриви на къщитѣ.

Прѣзъ срѣдъ селото тече едно бистро като сълза поточе. То извира отъ една долинка, обрасла съ голѣми брѣстове. Подъ селото, отъ двѣтѣ страни на поточето, извиратъ нѣколко извора, вливатъ се въ него и водата му става по бързотечна. Поточето живо се провира прѣзъ камъне и гѣсти върбици, шуми и лжкатуши надолу. Прѣзъ кждѣто мине, всичко освѣжава и напоява. То е божия благодать за селото. По течението на поточето се намиратъ нѣколко малки воденици, които непрѣстано, зимѣ и лѣтѣ, тракатъ и мѣлятъ бѣшно и на околнитѣ села. Подъ воденицитѣ, на ниско равно мѣсто, сж ливадитѣ и градинитѣ. Повечето отъ тѣзи градини сж посѣвени съ вкусно зеле, което е прочуто и се много купува отъ околнитѣ села. Есенно врѣме тѣзи градини иматъ чудна гледка: отъ далечъ прѣдставляватъ като тъмно синѣ кадифяни платъ, който покрива, цѣлата тази мѣстность.

Щомъ се запролѣти и излѣзе работа въ полето, въ село оставатъ само по старитѣ хора и

дѣцата. Всички други отиватъ на работа. Тѣ се прѣскаатъ на всѣкъждѣ по полето, изъ градинитѣ и гората и работятъ неуморно, като пчели, отъ сутринь до късно вечерьта.

Край селото, близо до поточето, на едно широко издигнато мѣсто, се бѣлѣе високо красиво здание, съ голѣми прозорци. Това е нашето училище. По нататѣкъ въ селото, потънала въ срѣдѣ овощни дръвета, се издига малка черквица. Отъ далечъ се вижда да блѣщи само лѣскавия покривъ на кубето и голѣмия на него мѣденъ кръстъ.

Хубаво е нашето село!

Хубаво е, защото е заобиколено съ голѣма гора, плодородни полета и студена бистра вода. Селянитѣ му сѣ много трудолюбиви и доволни. Тѣ си иматъ всичко необходимо за живѣне. Тѣ сѣ милостиви и помагатъ на бѣднитѣ и немощнитѣ.

Зимѣ, въ нашето село, ставатъ много свадби, а по празниците — голѣми хора и веселби.

Млади герои.

Въ сегашната война между Русия и Япония, виждаме много руски младежи, които отъ голѣма обичъ къмъ отечеството си, безъ да жалятъ живота си, отиватъ да се биятъ съ неприятеля.

Тъзи младежи сж истински герои. Ний знаемъ, че 14 годишния *Николай Зувъ*, когото виждаме на тази картинка, извърши нечувана храбростъ, като нѣколко пѣти се е промѣквалъ прѣвъ японцитѣ и занесалъ извѣстия отъ *Портъ-Артуръ* до главно-командующия генералъ *Куропаткинъ*.

Николай Зувъ.

Ето защо той е награденъ съ три воени кръста за храбростъ

Такъвъ е и *Сергий Селезиевъ*, 17 годишенъ, ученикъ отъ VII класъ на кадетския корпусъ въ *С. Петербургъ*.

Въ началото на мѣсецъ юлий, Сергей заминалъ за далечний изтокъ, въ *Манджурия*, да отиде при баща си — подполковникъ В. М. Селезиевъ. Веднажъ, когато между руситѣ и японцитѣ имало сражение, той взелъ участие въ сра-

Сергий Селезиевъ

жението и поискалъ да остане въ редоветѣ на войницитѣ. Зачислили го въ *коносапъорната* команда, въ отряда на генералъ *Миценко*.

Сергий Селезиевъ участвувалъ послѣ въ нѣколко опасни и важни работи. На 24 августъ,

подъ градушка отъ неприятелски куршуми, той се мъчилъ да турп динамитни патрони подъ релситъ на желѣзнопѣтния мостъ. На 30 августъ участвувалъ въ едно голѣмо сражение.

Подъ *Ляо-янгъ* Сергей помагалъ да се прибератъ раненитъ войници, подъ многото куршуми и гранати на японцитъ.

За тѣзи му геройски постѣпки Сергей билъ награденъ съ воененъ орденъ IV° степенъ. На 8-ий септемврий въ г *Мукденъ*, генералъ Куропаткинъ самъ му покачилъ кръста и му казалъ: „Благодаримъ ти за заслугитъ“.

Сега Сергей се е завърналъ въ Петербургъ, за да довърши образованието си въ кадетския корпусъ.

Фигури за чѣртание.

При малкитѣ кученца.

Нещастие.

— Що си, Ружке, нажелена,
Мама я попита,
Що си, душке, просълзена,
Що ми си сърдита?!

— Слушай, мамо, ще ти кажа,
Рече Ружка мала,
Снощи—вечеръ съ куклата си
Ази бѣхъ заспала.

Па въ съня съмъ ѝ строшила
Кракъ, една ржмичка,
Виждъ, на пита заприлича
Нейната главичка

За това съмъ, майко мила,
Много нажалена:
Отъ най-хубава играчка
Че съмъ азъ лишена!

Л. Бобевски.

Младина

списание за дѣца.

ПРОЛѢТЪ ИДЕ.

Пролѣтъ иде, хей дѣчица,
Става весело навредъ;
Ето буйната рѣчица
Пука вече своя ледъ!

И полето позелнява,
Мило птиче сладко нѣй,
Всичко вече се съживява,
Агне малко припъка, блѣй.

Нѣма бури, нѣма хали,
Слънце кротко грѣй отъ горъ,
Топли дни сж вече настали,
Милъ е цѣлия просторъ!

Хай да идемъ, хей дѣчица,
С' тѣсни, с' радостни сѣрца
Тамъ по росната трѣвица
Да посрѣцнемъ пролѣтъта!

При пиленцата.

рѣди нѣколко дена, майката на Вѣрка и Любка бѣше турила подъ шарената [кокошка нѣколко яйца. Кокошката постоянно лежеше надъ тѣхъ. Само по нѣкога ще стане, да си похапне, или да пие вода и веднага пакъ отива да лежи надъ тѣхъ. Тя не даваше никой да приближи до нея — котка или куче прѣминѣше, веднага ще се спустне да го клѣвне. Не даваше да се доближи до нея и малкия Тодорчо, братчето на Вѣрка и Любка.

Слѣдъ три седмици, нѣкои отъ яйцата се пропукнаха и отъ тѣхъ излѣзоха малки пиленца. На другия день се излупиха и останалитѣ. Само двѣ яйца останаха цѣли — отъ тѣхъ нищо не излѣзе. Майка имъ ги хвърли, защото бѣха развалени. Малкитѣ жълти, покрити съ мѣхъ, пиленца, веднага започнаха да пискатъ, да тичатъ около майка си и да си търсятъ храница.

Най-напрѣдъ имъ дадоха *жълтъкъ* отъ сварено яйце. После имъ хвърлиха малко просо. Тѣ лакомо поглъщаха малкитѣ зрънца, тичаха около майка си и пи! пи! пи!, изкълваха всичко прѣдъ себе си.

Майка имъ ги бѣше прибрала въ курника,

когато Вѣрка и Любка си дойдоха отъ училището. Колко се зарадваха, когато имъ казаха, че иматъ малки пиленца!

— Да отидемъ ли, мамо, да ги видимъ? — извикаха въ единъ гласъ и двѣтъ дѣца.

— Не, мили дѣца, не бива. Кокошката не дава сега никой да се приближи при нея: тя

много обича и пази малкитѣ си. Когато излѣзе на вѣнъ съ тѣхъ, да се нахрани, ще ги видите.

— Но, мамичко, ний искаме да ги видимъ, настояваха дѣцата.

— Добрѣ. Трѣбва да направимъ друго нѣщо. Азъ ще отида да дамъ малко храна на кокопката. ще я хвана и донеса тука, а тогава вий ще влѣзете да видите пиленцата.

Слѣдъ малко, тя донесе кокопката, а Вѣрка и Любка се вмѣкнаха при пиленцата.

Колко много се зарадваха дѣцата като видѣха мѣничкитѣ пиленца! Събрани въ гиѣздото си, тѣ пискаха и като че търсѣха майка си, а Вѣрка и Любка ги слушаха съ внимание, гледаха и не можаха да имъ се нарадватъ. . . .

Любка си хвана единичко, помилва го и пакъ го пустана. Сжщото направи и Вѣрка.

Отъ тогава вече дѣцата всѣки день заобикаляха курника, но стояха малко на страна, защото ги бѣше страхъ отъ кокопката. Тѣ ѝ носѣха храна и се радваха на пиленцата, когато излазяха на двора съ майка си.

Най-вѣрниятъ приятель.

(Народна приказка)

И мало единъ бѣденъ, но много честенъ чо-
вѣкъ. Никога той не помислялъ зло на
нѣкому. Съ голѣмъ трудъ едва хранелъ жената
и дѣцата си. Рѣшилъ той по едно врѣме да оти-
де далечъ нѣкъдѣ, та да спечели пари и тогава
да се завърне пакъ въ селото си. Пѣтя му ми-
навалъ прѣзъ пусти мѣста. Уморения пѣт-

никъ седналъ да си почине. На около нищо се не чувало. Само голи камъне и пѣськъ покривали земята. Неочаквано се показалъ прѣдъ пѣт-никътъ единъ бѣлобродъ старецъ.

— Добъръ день, пѣтниче!

— Далъ ти Богъ добро, дѣдо?

— Кждѣ тѣй прѣзъ тѣзи пусти мѣста?

— Отивамъ, дѣдо, да печеля; по насъ не мога да прѣхраня дѣцата си.

— Добръ, азъ ще ти дамъ колкото пари искашъ само ела съ *най-вѣрния* си приятель на това мѣсто.

Пѣтникътъ се завърналъ радостенъ. По пѣтя той само мислилъ кой му е най близкия приятель. И си казалъ, че по вѣренъ човѣкъ отъ жена си на дали ще има.

Дошълъ на сѣщото мѣсто съ жена си. Чакалъ, чакалъ, отъ никждѣ се не показва старецътъ. По едно врѣме уморения пѣтникъ за спалъ. Жена му останала будна. Въ това врѣме се показалъ отъ далечъ и старецътъ, съ торба пари на рамо. Той махналъ съ рѣка къмъ жената. Тя разбрала, че я вика и отишла при старецътъ.

— Можешъ ли уби онзи заспалия мѣжъ, ще ти дамъ тази торба съ паритѣ, казалъ старецътъ.

— Мога, извикала зарадваната жена и тръгнала къмъ мѣжъа си.

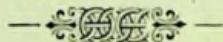
Когато замахнала да го удари, той се събудилъ. Старецътъ му казалъ:

— Ето ти не си довелъ *най-вѣрния* си приятель; тази жена щѣше да те убие, ако не

бѣше се събудилъ. Върви си и ела съ по вър-
рентъ приятель.

Бѣдния човѣкъ се завърналъ пакъ въ се-
лото си. Сега той мислилъ, мислилъ и никакъ
не му идвало въ ума кого да покане. Рѣшилъ
най-послѣ да отиде съ едно свое кученце.

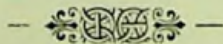
Като стигналъ на опрѣдѣленото мѣсто пакъ
заспалъ, а кученцето легнало при него. Старе-
цътъ се показалъ пакъ и тръгналъ бавно къмъ
заспалня човѣкъ. Кученцето, като забѣлявало
непознатия старецъ, почнало да лае силно и раз-
будило стопанина си. Тогава старецътъ пода-
рилъ торбата съ паритъ на пѣтичка и му ка-
залъ, че това кученце излѣзло по добъръ неговъ
приятель отъ колкото жената му.

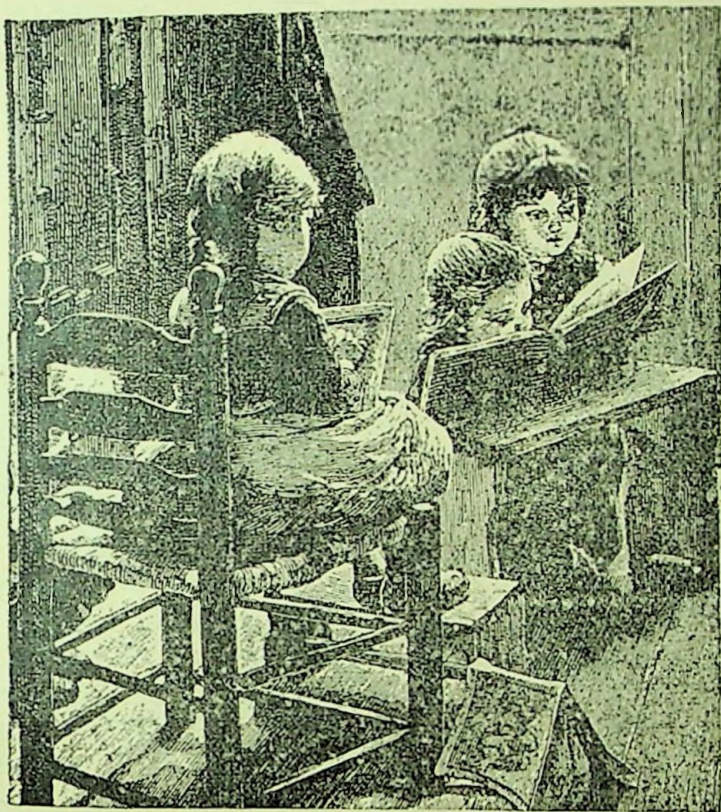
МАЙМУНА И ГРАХЪ.

(Басня)

Една маймуна носила сждъ пѣленъ съ грахъ.
Случило се, че едно зърно паднало на зе-
мята. Навела се маймуната да го вдигне, но по
невнимание разсипала още около двадесетъ дру-
ги. Разсърдила се тя тогазъ, прѣснала всичкия
грахъ и избѣгала.

Прилежни момиченца.

Тъзъ момиченца прилежни
Хвалене не щатъ —
Ето Алексина пише,
Двѣнжитъ четатъ.

Щомъ задавки си домашни
Смѣтнатъ и рѣшатъ,
Втори пътъ ще ги пригледатъ,
За да не сгрѣшатъ.

На училище редовно
Лодятъ всѣки часъ,
Тамъ си харничко живѣятъ
Съ мили дружки въ класъ.

Ц. Калчевъ.

УАТЪ и ФУЛТОНЪ.

„Драга Марийке,

ѣма защо толкози да ми благодаришъ и да ме молишъ да извинявамъ за труда, който полагамъ да ти пиша. Това ми прави удоволствие и считамъ, че изпълнямъ единъ другарски дългъ. Така трѣбва да правятъ приятелкитъ по между си, за да се обогатятъ съ много познания и ще иматъ много свѣтли примѣри за подражание.

Ти ми пишешъ, че си много доволна отъ писмата ми и какъ отъ всичко това заключаваши, че съ трудъ може да се постигне всичко. За това ще се увѣриши още по-вече и отъ живота на двамата англичани — Уатъ и Фултонъ,

които сж посвѣтили живота си за въ полза на човѣчеството.

Уатъ билъ родомъ отъ *Шотландия*; той се родилъ въ 1736 год. и умрѣлъ въ 1819 година.

Като *работникъ—жель-зарь* свободното си врѣме употребявалъ въ четене на книги. Съ голѣмъ трудъ и постоянство той можалъ да изучи много нѣща отъ науката, а особено по направата и движението на машинитѣ. До тогава е имало измислена една много проста *парна машина*, която съ своитѣ непълни части не е мо-

жала да послужи за нищо. Уатъ се заловилъ за нейното подобрене и въ скоро врѣме труда му сполучилъ. На всѣкъждѣ станало извѣстно за великото откритие на *парната машина* и името на Уата се споменавало въ всички страни.

Азъ нѣма да ти споменавамъ за значението на парната машина; ти знаешъ, че тя се срѣща на всѣкъждѣ: и въ желѣзници и въ параходи, и въ фабрики и на всѣкъждѣ, гдѣто има нужда отъ сила.

Фултонъ се родилъ въ 1765 год и умрѣлъ въ 1825 год. Той билъ работникъ при единъ златаръ и въ свободното си врѣме се занимавалъ съ рисуване. Особено се отдалъ да направи единъ *параходъ* съ парна машина. Слѣдъ голѣми трудове най-послѣ сполучилъ. Въ 1803 год. напра-

вилъ първия опитъ да плава съ параходъ по рѣка *Сена* въ Парижъ. Но тогава никой не обърналъ внимание на него, даже го помислили за лудъ. Сжщото нѣщо се случило и въ Англия. Но Фултонъ не се отчаялъ. Оти ва въ Америка и тамъ построилъ новъ параходъ. Въ 1807 год., при голѣмо множество хора, парахода е билъ пустнатъ въ морето и той гордо е зацѣпилъ морската вода. Радостта е била неизказана!

И отъ тогава до сега, тѣзи водни желѣзници кръстосватъ всичкитѣ морета и океани. А тѣхното значение за хората и търговията, ти е извѣстно.“

Твоя, *Надежда*.

М И Н К А.

Минка е много любопитна и работна. Види ли, че другаркитѣ ѝ плетатъ нѣщо, тя ще ги по гледа, ще запомне работата имъ и, като си отиде у тѣхъ, захваща да го плете.

Другаркитѣ ѝ я обичатъ, защото Минка е любезна, приказлива; а ако нѣкоя я запита нѣщо, тя веднага оставя работата си и показва каквото я питатъ.

А и у тѣхъ, като се върне отъ училището, не стоеше празна. Често пѣти нейнитѣ другарки, и по-малкитѣ ѝ сестрички, играяха на двора и въ градината, а тя седнала на столчето

плете и не става до като не мръкне. Сега тя бързаше да оплете една хубава фанелка на малкото си братче. Микина майка много се радваше, като виждаше че дъщеря ѝ работи толкова хубаво и е толкова много трудолюбива.

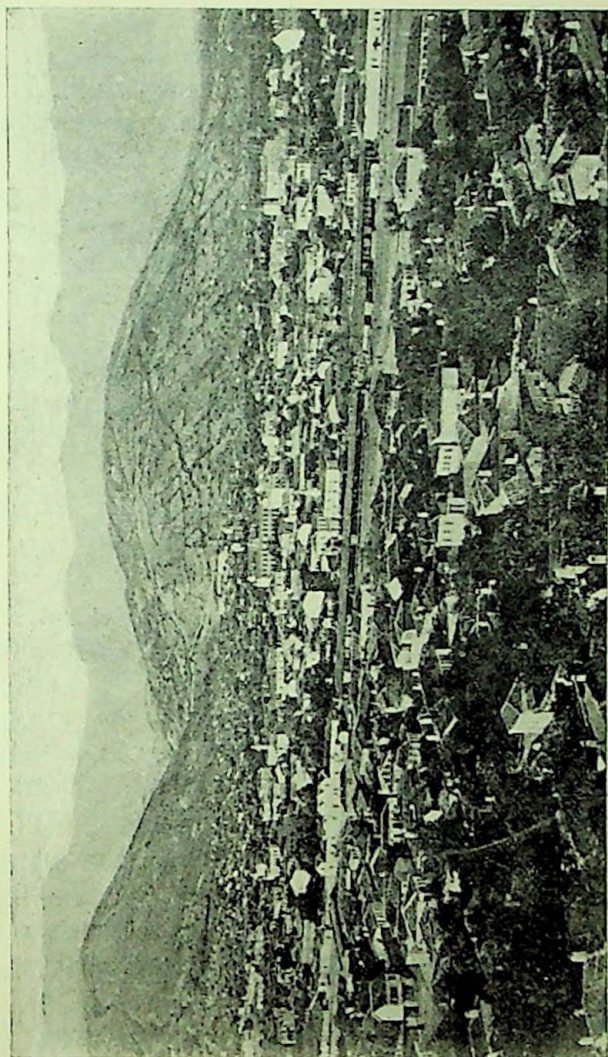
ГРАДЪ СЛИВЕНЪ.

Сливенъ е разположенъ въ една малка долина при политъ на Стара-Планина. Заграденъ е отъ тритъ страни съ високи баири, а само къмъ юго-источната страна е отворенъ: отъ тамъ се отива, прѣзъ хубавитъ шосета, за *Карнобатъ*, *Ямболъ* и станцията *Герменлий*. Тукъ Ст. Планина е доста висока и живописна. Особена гледка иматъ назъбенитъ върхове, наречени „*Сини камъне*,“ които сѣ изобилни съ голъми и малки водопади.

Особно сѣ плѣнителни при изгрѣването и захождането на слънцето! Тѣ каратъ пѣтника да не си отдѣля погледа отъ тѣхъ и оставатъ въ душата му не забравими спомени.

Не по-малко красивъ е съсъдния на тѣхъ върхъ, нареченъ „*Кутелка*“. О, колко се иска на пѣтника да стѣпи на неговото чело и отъ тамъ да се понарадва на красивата долина; да погледне на широкото поле, прѣзъ което лѣкатуши рѣка *Тунджа*, и да си спре погледа оттатѣкъ Сръдняя-Гора, на блѣстящия се гр. Ямболъ!...

Прѣзъ града тече рѣка *Аспаница*; тя прѣсича сливенското поле и се влива въ р. *Тунджа*. Освѣтъ нея спускатъ се и други двѣ малки поройни рѣчици, които въ врѣме на силни дъждове нанасятъ голъми врѣди на населението. Така прѣзъ наводненieto въ 1897 год. се съборили

Видъ на гр. Сливень

много къщи; отъ фабрикийъ е било завлечено много стока и не се минало и безъ човѣшки жертви.

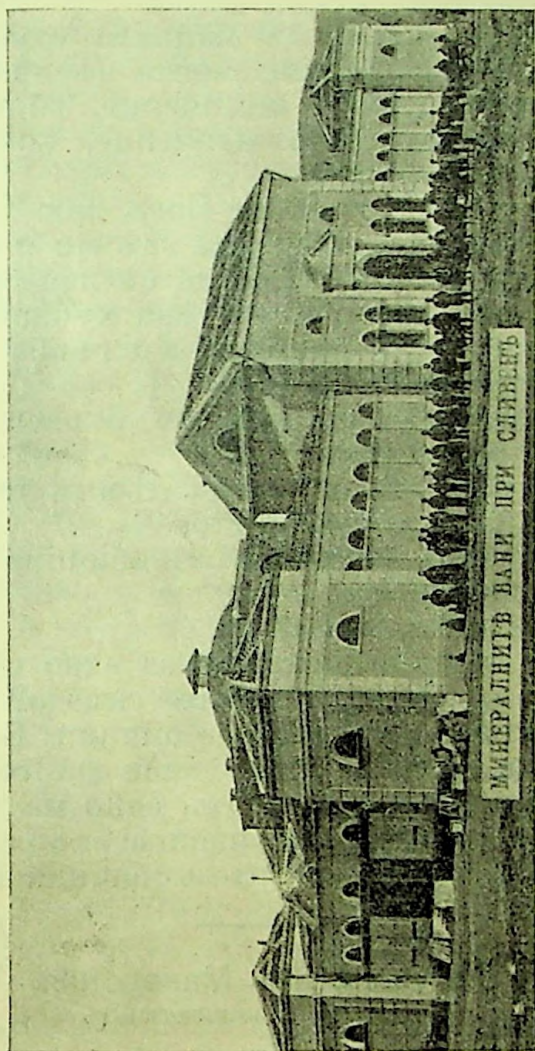
Градъ Сливенъ е пети по голѣмина — има близо 25000 души жители. Населението му, въ послѣднитѣ години е доста западнало. Най-главния имъ поминѣкъ — лозарството, е съвсѣмъ изгубенъ; отъ прочутитѣ сливенски лозя, оничтожени отъ филуксерата, стърчатъ сега едни голи черни бабри! Но съ врѣме, благодарение на голѣмото трудолюбие на населението, всички тѣзи грозни бабри ще бѣдатъ покрити съ прочутитѣ *американски лози*.

Градъ Сливенъ е извѣстенъ още и съ фабричитѣ си. Изъ *дефилетата* има направени голѣми фабрики, които се наброяватъ около 15, и въ тѣхъ намира прѣпитание голѣма частъ отъ бѣдното население. Тѣзи фабрики изкарватъ прочутитѣ сливенски шаяци и сукна, които се продаватъ най-вече въ Турция.

Сливенъ е доста красивъ градъ; има направени хубави здания, отворени сѣ нѣколко широки и чисти улици. Площадтъ е голѣмъ хубаво изравненъ. Тамъ ще бѣде издигнатъ паметника на българския герой Хаджи Димитръ войвода.

Въ града има мъжка гимназия, VI класно дѣвическо училище, бояджийско училище, окръженъ съдъ и др. Заслужава да се спомене хубавото здание на читалището и онова на държавната болница, която се намира близо до голѣмата и хубава градека градина.

На 10—12 километра отъ града, до Тунджа, се намиратъ сливенскитѣ *градски минерални бани*. Тѣзи бани сѣ едничкитѣ въ България, които сѣ направени по най-новъ планъ, съ всичкитѣ удобства. Тукъ лѣтно врѣме се стичатъ

както отъ Сливенъ, тъй и отъ далечни мѣста, много хора, които прѣкарватъ добръ и оставатъ доволни отъ лѣковитостъта на водата имъ.

Дѣте и птиченце.

На едно дърво бѣ кацнало едно шарено птиченце и пѣеше своята пѣсиничка. Подъ дървото стоеше малко момиченце. То запита:

— Кажй ми, мило птиченце, кой ти дава всѣки день храница?

— Дава ми я обичния Богъ, мое дѣте, каза птиченцето. Азъ вече зная гдѣ ми я оставя и, ако съмъ гладно, отивамъ да си я взема.

— Но отъ кждѣ взема тѣзи хубави и шарени пера, които сж на крилата и гърба ти? — Запита пакъ момиченцето.

— Съ хубавитѣ пера ме окраси обичния Богъ, каза птиченцето.

— Ами кой те научи да пѣешъ толкова хубаво? — запита момиченцето.

— Пѣсенъта научихъ отъ обичния Богъ, отговори птиченцето.

Момиченцето каза:

— Ще те запитамъ още за едно нѣщо. Кой ти показва да правишъ своето гнѣздо?

— И това ми показва обичния Богъ, каза птиченцето. Всѣко птиче знае да си направи гнѣздо. И всички приличатъ едно на друго.

Тогава момиченцето извика:

— Ахъ, колко добъръ е обичния Богъ!

Пѣтуване изъ Македония.

(Дѣтско възпомианне)

Миналия мѣсецъ ви разказахъ за по главнитѣ нѣща, които видѣхъ въ Битолско. Сега пакъ ще ви разкажа за разходката си изъ Охридско.

На другата година, прѣзъ лѣтото, тате трѣбваше да отиде въ старата българска столица — г. *Охридъ* и да опише старинитѣ, които се намиратъ въ града и околноститѣ му. Този пътъ съ насъ пътуване новъ гавазинъ: единъ черъ снаженъ арапинъ, който плашеше малкитѣ дѣца, кждѣто отидѣхме.

Пътътъ отъ Солунъ до Битоля изминахме съ умора; но този отъ Битоля до Охридъ препътувахме много весело, защото имаше хубави нѣща за гледане. На пътя между Битоля и Охридъ се намира градецътъ *Рѣсенъ*. Въ него пристигнахме по обѣдъ и почивахме около два часа. Слѣзохме на гости у главния учителъ на българскитѣ училища. Тамъ ни почерпиха съ черешово сладко, отъ което щѣхъ да се задавя: черешитѣ бѣха голѣми, колкото орѣхъ. Такива черешни никога не съмъ виждалъ прѣзъ живота си. Казватъ, че нигдѣ нѣмало такива сладки и голѣми черешни, като рѣсенскитѣ.

Напустахме Рѣсенъ и трѣгнахме за Охридъ. Най-напрѣдъ минахме прѣзъ единъ проходъ, на име *Буковски*, който е частъ отъ планината *Петрино*. Никждѣ не ме е било тъй страхъ, както тука. Шумка ли се поклати, птичка ли прѣхвърткне, всички се озѣртахме, да не би да излѣзе нѣкой разбойникъ. Тате каза, че тукъ ставали голѣмитѣ обири и убийства въ Охридско.

Като изминахме прохода, влѣзохме въ широкото охридско поле, посѣяно съ овощни градини, лозя и ниви. Още отъ далечъ ни задави една неприятна миризма и файтонджията ни заведе при нейния изворъ. Тази миризма излиза отъ нѣколко близки хълмове, на мѣста като би-

стра *сърна* вода, а на мѣста като студентъ сѣренъ вѣтрецъ, който издига на горѣ пѣсѣчнитѣ зърна на нѣколко дециметра надъ земята. Надъ тѣзи земни духала се лѣкували болнитѣ изъ охридско.

Надвечеръ стигнахме въ *Охридъ*. Слѣзохме у Архирейския намѣстникъ. Отпочинахме единъ день и на другия, тате се залови на работа: да разгледва и описва старинитѣ. Съ него ходихъ и азъ.

Най-напрѣдъ намѣстника ни заведе въ една стара малка черква, на име „*Св. Климентъ*.“ Тя била основана отъ ученика на св. К. и Методия, който се казвалъ Климентъ. Въ старо врѣме тамъ имало и манастиръ. Въ този манастиръ се отворило и първото бѣлгарско училище въ Македония. Въ църквата се намира гроба на Св. Климентъ, а около разваленния манастиръ — сегашното ново бѣлгарско училище. Въ олтаря на църквата се намира и статуята на светеца. Въ този градъ има около тридесетъ църкви. Една отъ тѣхъ е обърната на джамия. Тя се казва *Св. София*; въ нея турцитѣ държатъ жито.

Градътъ Охридъ се намира на два слѣпени хълма до самия сѣверо-източенъ брѣгъ на *Охридското езеро*. Нѣкогашъ е билъ прочутъ градъ. Той се славилъ по своята кожухарска търговия, но сега е бѣденъ градъ. Жителитѣ му ходятъ да търсятъ прѣпитание въ Бѣлгария и др. сѣсѣдни държави. Той е бѣденъ, но мѣстоположението му е красиво. Който иде тамъ на разходка, не му се връща назадъ. Още по добѣръ изгледъ му прѣдава и самото езеро. То прилича на малко море, дълго 35 к. м., широко 15 к. м.

и дълбоко 150 метра. Заобиколено е отъ всеждѣ съ високи планини. Водата му е бистра и дъното му се вижда на 150 мет. дълбочина; тя е много студена, за това и рибата му е много вкусна. Въ него се въдятъ разни видове риби, но най-вкусната е *пъстървата*.

Климата въ Охридско е умѣренъ. Зимѣ нѣ ма голѣми студове, а лѣтѣ не ставатъ голѣми горѣщини.

Пазарната улица въ Струга.

На брѣговетѣ на езерото има три главни градове и много малки села, всички на красиво мѣстоположение.

На сѣверо западъ отъ Охридъ е разположенъ гр. *Струга*, а на изтокъ — гр. *Поградецъ*.

Ходихме и въ двата града. Близо до Поградецъ се намира манастиря „*Св. Паулъ*“, основанъ отъ царь Бориса. Този манастирь сега е въ гръцки рѣцѣ. Въ него се учатъ арнаутчета на гръцки езикъ. Когато учителя имъ разказва урока по гръцки, най-напрѣдъ имъ го разказва на български, за да го разбератъ по-добрѣ. Колко смѣшно нѣщо!

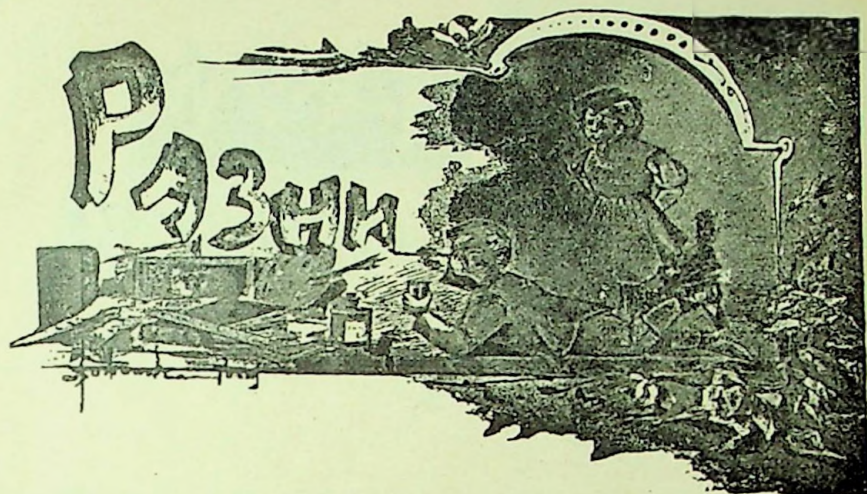
Отъ манастиря отидохме въ г. *Струга*. Този градъ е най-красивъ отъ всички македонски градове. Ето защо тамкѣшнитѣ хора казватъ: „*Като Струга нѣма дру-а*.“ Градътъ е основанъ отъ българския царь *Самуилъ*. Тукъ видѣхме къщичката, въ която сѣ родили *братя Миладинови*. Тѣхната заслуга всѣки знае. Жителитѣ му се занимаватъ съ риболовство.

Него день, като бѣхме тамъ, имаше пазаръ. Много ме очудиха бабичкитѣ съ своитѣ шарени *рѣждѣлия*.

Всѣка имаше прѣдъ себе си вѣзани съ коприна кадифяни *рѣждѣлия* и продава ли продава. Най-много ги купуватъ евреитѣ, за да търгуватъ съ тѣхъ по голѣмитѣ градове. Купи си и тате нѣколко парчета.

Върнахме се слѣдъ това въ Солунъ.

1. Тютюневия димъ и очитѣ. Д-ръ Ф. Морисантъ е правилъ много наблюдения и съобщава, че ранното и постоянно пушане на тютюнъ, макаръ и умѣрено, причинява повреда на очитѣ за познаване на различнитѣ цвѣтове. Най-вече очитѣ се повреждатъ за разпознаването на червения и зеления цвѣтове.

2. Не се дѣлятъ.

Една селянка донесла на пазаря да продава двѣ гжски.

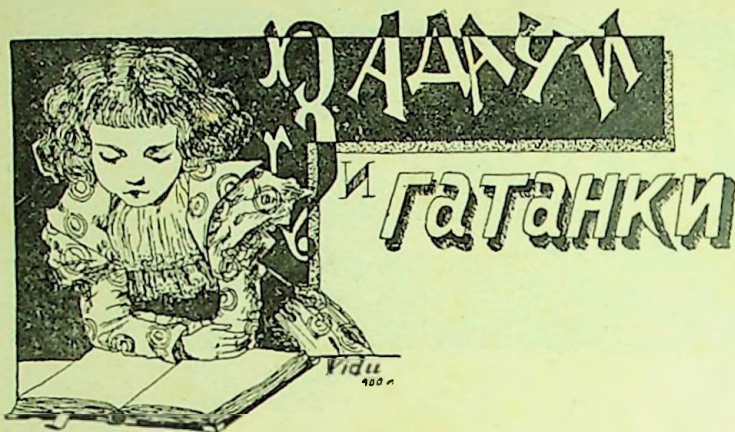
— Колко искашъ за тази гжска? — попиталъ единъ купувачъ селянката.

— Три лева за двѣтѣ, отговорила тя.

— Ами азъ искамъ да купя само едната, казалъ купувача.

— Не мога, г не, да ги продавамъ по отдѣлно, отговорила селянката. Тѣзи гжски сж живѣли заедно и не сж се раздѣлили по-вече отъ десетъ години; мене ми е жално да ги раздѣля на стари години.

Прѣв.: Б. К.

1) Името на мѣсецъ сѣмъ, но ако притурите къмъ края на думата буквитѣ — о в ѣ, ще получите името на основателя на едно българско училище.

2) Съ б въ началото, име на опасностъ за всички хора сѣмъ; съ к име на прѣдметъ сѣмъ, който всички хора обичатъ да гледатъ и мершатъ.

3) Наредете буквитѣ въ този кръстъ тѣй, че да се получи :

	а	
х	р	и
	е	
	а	

Съгласна буква.

Любима дума на войника.

Гласна буква.

Съгласна буква.

о	у	л	т	е
м	б	е	о	в

Български войвода.

Минералъ, съ който залѣ-
пятъ разни прѣдмети.

А когато се прочете отъ горѣ на долу и отъ лѣво на дѣсно (горния отъ дългитѣ два рѣда), да се получи името на българския поетъ-воевода.

с. Адмаръ

Хр. Плевъ.

— ❧ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❧ —

ПРОДЪТЪ.

Топло слънце вече пръгнѣча --
 Огрѣва цѣлата земя,
 Въ пръгмѣна всичко се облича:
 Балкани, ниви и поля.

Отъ сънъ пчелици тънкокрили
 Събуждатъ се тѣ и хвърчатъ,
 Медъ събиратъ отъ цвѣтъята мили,
 Надъ тѣхъ се носятъ и бръмчатъ.

Оре орача нива черна,
 Че златно житѣ ще посятъ,
 А славейчето съ дружка върна
 Въ гората сладка пѣсенъ пѣй!

Тепенужковъ.